

havde været Formand for den Valgbestyrelse, her er Tale om, vilde jeg uden Tvivl ikke have fundet mig foranlediget til at negte Hr. Søren Pedersen Ordet. Men det er et helt andet Spørgsmaal, om Formanden har været uberettiget til at gjøre, hvad han har gjort, det tror jeg ikke. Jeg er derhos som alt bemærket af den Mening, at Klagerens egen senere Optreden maatte give Formanden fuld Føje til at antage, at han egentlig ikke var utilfreds med ikke at faae Ordet i Genhold til hans stillede Begjæring. Hvad man imidlertid end maatte mene derom, hvad enten man antager, at Formanden heri har handlet med mere eller mindre Konduite, er dette dog ikke en Omstændighed, som paa nogen Maade kan karakteriseres som Partiisthed fra Formandens Side. Spørgsmaalet om det, at Formanden paa denne Maade har negtet Klageren Ordet, har øvet nogenstørst Indflydelse paa Valget, maa her være det Afgjørende. Maa det erkjendes, at denne Negtelse ikke har havt Indflydelse paa Valget, er der ingen Grund til at opholde sig derover, om man end maatte kunne finde sig foranlediget til at misbillige, at Klageren ikke har faaet Ordet. I den Henseende vil jeg nu sære Klageren selv som Vidne; han paastaar slet ikke, at denne Negtelse af Ordet har havt Indflydelse paa Valget, det drifter han sig paa ingen Maade til; hans Udtryk i Klagen i den Henseende ere meget sværende. Han siger ikke videre, end at det mulig meget let kunde have øvet en Indflydelse paa Afstemningen. Er han ikke mere overbevist om, at denne Omstændighed har havt en for ham uheldig Indflydelse paa Valget, saa synes jeg ikke, at der er et saadant Fundament for Klagen, at Folkethinget kan tage videre Hensyn dertil. Jeg tror derfor, at Sagen er den, at den faldne Kandidat i det Dieblit, Ordet blev negtet ham, i Virkeligheden slet ikke har lagt videre Vægt paa at faae det, at han har troet, at det for Resultatet af Valget, som ogsaa ved Raaringen viste sig gunstigt for ham, vilde blive uden Betydning, men at han, efter at den navnlig Afstemning havde fundet Sted, er kommen paa andre Tanker og har troet, at det kunde være hensigtsmæssigt, ganske hensigtsmæssigt at benytte den Kjendsgjæring, som jeg har refereret, til derpaa at begrunde en Klage over Valgets Uylighed. Det er den Slags Landsnærverelse, som man paa Frank kaldes esprit d'escalier. Man kommer i Tanker om bag efter, at man kunde have baaret sig behændigere og snildere ad, men det nytter ikke Kandidaten; naar han ikke i Dieblippet veed bedre at sno sig, maa han tage Stæde for Hjemsjæld. Men ganske bortset fra, hvad Klageren i denne Henseende har troet, hvor megen Vægt han har lagt paa dette Faktum, er det ogsaa i og for sig ganske uantageligt, at den Interpellation og den Maade, hvorpaa Modkandidaten besvarede den, i Virkeligheden skulde have

øvet Indflydelse paa Valget. Ganste vist har der ikke været stor Stemmesforskjel mellem Kandidaterne — der var 742 Stemmer mod 730, og Forskjellen var altsaa kun 12 Stemmer —; men den hele Sag, som var Gjenstand for Interpellationen, og som altsaa Klageren nu besværer sig over, at han ikke har faaet Leilighed til at udtale sig om, havde han saa fuldstændig som muligt udtalt sig om paa 4 forudgaaende Valgmøder, og derefter har han havt Ordet to Gange paa selve Valgdagen, uden at han, formodentlig i Genhold til tidligere Udtalelser, fandt sig foranlediget til yderligere at trække Vælgerne med denne Sag. Og selv om nu endelig, som det syntes, at den ærede Ordfører er tilbøielig til at antage, det forholder sig rigtigt, at en af Klagerens Partifæller ved et af disse Valgmøder er kommen med en Udtalelse, som maaste kunde se lidt underlig ud for Folk i Almindelighed, selv om det skulde være sandt, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holslein-Ledreborg) ved et Valgmøde skulde have udtalt til Kredens Vælgere, at saafremt de ikke stemte paa en Venstremænd, vilde de ikke faae Jernbanen, eller at, saafremt de stemte paa en Østremænd, vilde han modarbejde Jernbanen, selv om dette er Tilfældet, hvad Indflydelse skulde dette da vel kunne øve paa Tilbøieligheden til at stemme for den ene eller den anden Kandidat i dette Tilfælde? Det Parti, som den nævnte ærede Rigsdagsmand tilhører, kan dog umulig være ansvarligt for en saadan Ytring af ham, og endnu mindre kan dog virkelig den enkelte af Partiet, hvor nær han end slutter sig til dette, endnu mindre kan Hr. Søren Pedersen, Klageren, være ansvarlig for Ytringer som dem, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds skal være freimkommen med. Thi er Noget notorisk her, og er Noget notorisk ogsaa i Egnen, er det dette, at den faldne Kandidat netop i Jernbanesagen har stillet sig fuldstændig udenfor sit Parti, har stillet sig fuldstkommen korrekt overfor selve Sagen. Jeg skal slet ikke indlade mig paa, om den omhandlede Udtalelse virkelig er falden, men selv om den var falden, hvad Indflydelse er det da antageligt, at den kan have havt paa de Enkeltes Stemmeafgivning? Skulde den have havt nogen Indflydelse, maatte det da være i Disfavør af den seirende Kandidat; thi det kunde antages, at en saadan Ytring havde intimideret Vælgerne, saa at de ikke havde turdet afgive Stemmen til Fordel for den seirende Kandidat, og at Stemmer derimod vare gaaede over paa den faldne. Altsaa, jeg gjentager, ikke blot har Klageren selv ikke troet at kunne tillægge den Omstændighed, at Formanden havde negtet ham Ordet, nogen Betydning, men det er ogsaa fuldstændig uantageligt efter Alt, hvad der foreligger, at denne Negtelse virkelig har havt nogenstørst Indvirkning paa Valget. Jeg fatter derfor ikke,